

OCTAVIAN NAGHIU

(Grigore Constantinescu – 16 februarie 2015)

Despărțirile sunt întotdeauna triste, cu atât mai mult cu cât valoarea celor ce au plecat stăruie în amintirea noastră. Maestrul Octavian Naghiu există pentru mine sub chipul lui Lohengrin, pe scena Operei bucureștene. De-a lungul stagiunii, veneam adesea să revăd spectacolul pus în scenă de minunatul Jean Rânzescu. Nu pot uita cum, cu o exactitate impresionantă, întotdeauna intrarea lui Octavian Naghiu – Lohengrin se întâmpla în același moment al spectacolului, la aceeași semn de ceasornic. Impresionant ca imagine frumoasă, cânt nobil, personaj și simbol, devenea pentru spectatori emblema acestei capodopere wagneriene.

Marea carieră internațională am cunoscut-o de-abia mai târziu, din convorbirile cu Octavian Naghiu în vederea pregătirii filmărilor realizate de Marga Huss-Crăciun pentru emisiunile de televiziune ce îi fuseseră dedicate. Multe și remarcabile victorii artistice în lumea lirică, povestite, evocate alături de audierea minunatelor sale interpretări.

Ce rămâne ca imagine a personalității sale este pasiunea pentru arta vocală, rostirea blândă a gândurilor și amintirilor, prietenia pentru partenerii legendari ai carierei sale. De asemenea, Octavian Naghiu a rămas apropiat de cel pentru care avea o prietenie comparabilă cu gloria cântului – Nicolae Herlea. Au plecat destul de curând, și unul și altul, mai înainte de a se împlini un an. Rămânem mai triști, cu sentimentul pierderii fără leac ai celor care au luptat pentru bucuria noastră, cu armele Frumosului și Binelui. Serghei Rachmaninov spusese cândva „mor doar cei care sunt uitați”. În inima și sufletul nostru, marii artiști, asemenea lui Octavian Naghiu, trăiesc de-a pururi.